

sion, når forslagsstilleren nu havde trukket præamblen ud af forslaget. Proceduren vedrørende de behandlede resolutioner havde hidtil været denne, at der indledningsvis var blevet ført en generel drøftelse, derefter var der blevet sat en bestemt frist for indlevering af ændringsforslag. En vis tid var medgået til mangfoldiggørelse og uddeling af disse forslag og de var derefter blevet drøftet i komiteen. Mange medlemmer protesterede derfor imod, at en så vigtig resolution som denne, som det kunne være naturligt at ofre flere dage på, nu pludselig skulle gøres færdig i løbet af mindre end 3 timer.

Regeringsrepræsentanten fra Canada understregede disse synspunkter og pegede desuden på, at styrelsesrådets arbejdsgruppe for program og struktur endnu ikke havde fuldført sit arbejde. Det var derfor endnu for tidligt at afgøre, om det var rimeligt at sammenkalde en speciel konference, hvilket blandt andet måtte afhænge af, hvor stor enigheden i arbejdsgruppen var. Den canadiske regeringsrepræsentant var heller ikke enig i det franske ændringsforslag, hvorefter sagen skulle tages op på næste arbejdskonference. Han var dernæst uenig i den forudsætning, som præamblen byggede på, at det var påkrævet med omfattende ændringer i ILOs struktur. Tiden var således ikke moden til at drøfte en resolution som den foreslåede. En række vestlige regeringsrepræsentanter, deriblandt den svenske, gav tilslutning til den canadiske opfattelse, og dette synspunkt blev tillige støttet af formændene i arbejdsgiver- og fagforeningsgruppen. Sidstnævnte understregede, at han ikke kunne medvirke til at overføre ansvaret for denne sag fra styrelsesrådet til konferencen, førend den var færdigbehandlet af styrelsesrådet.

Kort efter kl. 24 natten mellem lørdag og søndag fastslog formanden, at komiteens mandat var udløbet, og det blev vedtaget at rapportere til konferencens plenum, at komiteen havde drøftet resolutionen, men ikke færdigbehandlet den. Komiteen havde derfor ikke noget forslag at forelægge konferencen i denne sag.

Under behandlingen i konferencens plenum erklærede regeringsrepræsentanten for Den forenede arabiske Republik, at selv om komiteen ikke havde fremlagt noget forslag for konferencen, håbede han, at resolutionsforslaget ville blive genstand for opmærksomhed på styrelsesrådets møde i november 1967, og at det også ville blive taget med i overvejelserne på arbejdskonferencen i 1968, når styrelsesrådets arbejdsgruppe for program og struktur efter planen skulle afslutte sit arbejde.

Regeringsrepræsentanter fra Æthiopien, Irak, Nigeria, Algeriet og Sovjet-Unionen beklagede stærkt, at resolutionskomiteen ikke havde haft tid til at behandle udkastet fra Den forenede arabiske Republik. Enkelte af dem gav udtryk for den opfattelse, at en del medlemmer af resolutionskomiteen med forsæt havde forsinket arbejdet, således at der ikke blev tilstrækkelig tid til behandling af den foreliggende resolution.

Fra russisk side blev der endvidere med udgangspunkt i det i resolutionskomiteen passerede rejst kritik af de gældende procedureregler, herunder særligt reglerne vedrørende prioriteringen af den rækkefølge, hvori resolutionerne drøftes.

Fagforeningsrepræsentanten fra Mauritania, der er medlem af ILOs styrelsesråd, erklærede sig enig i mange af de synspunkter, de afrikanske regeringer havde givet udtryk for, og hævdede, at fagforeningsgruppen delte mange af disse synspunkter. Han advarede imidlertid imod, at man gik for hurtigt frem, og imod at sagen blev taget fra styrelsesrådet, nu hvor dette var ved at afslutte behandlingen af spørgsmålet om ILOs program og struktur. Han gav til slut fuld tilslutning til det standpunkt, som fagforeningsgruppens leder i resolutionskomiteen Bertil Bolin havde indtaget.

Efter indlæg fra arbejdsgivergruppens leder i resolutionskomiteen, fra den canadiske regeringsrepræsentant og den canadiske arbejdsgiverrepræsentant, vedtog konferencen efter forslag fra den svenske fagforeningsrepræsentant at slutte debatten.